

## عنوان مقاله:

چیستی علم ربایی در اخلاق پژوهش

## محل انتشار:

فصلنامه اخلاق در علوم و فناوری، دوره 12، شماره 3 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

## نویسنده:

حسین اترک - گروه فلسفه، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه زنجان

## خلاصه مقاله:

زمینه: یکی از موضوعات مهم در اخلاق پژوهش علم ربایی یا سرقت علمی است. هدف این مقاله تبیین ماهیت و چیستی علم ربایی و بیان انواع و اشکال مختلف آن است. علمربایی نسبت دادن اثر دیگری به خود یا بکار بردن آثار دیگران بدون ارجاع مناسب است. آنچه ربوده میشود ممکن است کلمات، ایدهها، روش و معانی باشد. این مقاله با روش توصیفی-تحلیلی با بررسی منابع موجود در این زمینه تلاش کرده است ضمن تعریف روشنی از علمربایی و بیان اجزاء ماهوی آن، انواع علم ربایی و صورتهای مختلف آن را تبیین کند. نتیجهگیری: جزء اصلی یا به تعبیر دقیق تر تمام ماهیت علمربایی به خود نسبت دادن اثر دیگری است. قصد عمد و آگاهی از علم ربایی در تحقق ماهیت آن شرط نیست. همچنین، آگاهی و رضایت صاحب اثر در بکاربردن بردن اثر او مانع تحقق علمربایی نیست. علم ربایی انواع مختلفی دارد که برخی از آنها عمدی و آگاهانه و برخی تصادفی و ناآگاهانه است. سرقت کل یا بخشی از یک اثر بدون هیچگونه ارجاعی به مولف اصلی از انواع آشکار علم ربایی و سرقت ایده ها، کلمات و اصطلاحات خاص، سرقت جملات و پاراگرافها، سرقت روش، نقل قول نامناسب، پاورقی فراموش شده، ذکر گزینشی منابع و علمربایی از منابع دست دوم از انواع رایج غیرآشکار آن است. این مقاله به پژوهشگران کمک میکند با شناخت انواع علم ربایی از ارتکاب انواع غیر عمدی و ناآگاهانه علم ربایی اجتنابکنند.

## کلمات کلیدی:

علم ربایی، سرقت علمی، نقل قول نامناسب، اخلاق پژوهش

## لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/719608>

